

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

El (mal)son ianqui

LA TRAMA: Martin Tweed, presentador d'un concurs de televisió adreçat a descobrir joves promeses de la cançó, viu la pressió d'augmentar els nivells d'audiència del programa. Així, junta en el plató a una adolescent més ianqui que els *cornflakes*; a un immigrant àrab afiliat a una cèl·lula terrorista; a un *raper*o integrat. I com a jutge especial, al mateix president dels EUA.

LA PEL·LÍCULA: Amb la impagable desimboltura que caracteritza la cultura popular nord-americana (no respectar ni els pares de la Mare Pàtria!), Paul Weitz, cineasta de productes com *American Pie*, s'aplica a carregar contra la mateixa Casa Blanca. Aviat farà cinc anys de l'atac terrorista a les Torres Bessones de Nova York, i a poc a poc el cinema ianqui comença a treure's la son i la por de les orelles. A *American Dreamz* el terror d'arrel islamista arriba

fins a un plató de televisió d'àmbit estatal, davant els nassos del president Joe Stanton, perfecta rèplica autista de George Bush, jr. El relat d'un concurs semblant, en pitjor, a la nostra *Operación Triunfo*, serveix per a fer caricatura en sal gruixuda, sobre les neures, les patologies i els desitjos de bona

part de la societat ianqui. Amb sortides de to col·locades en situacions delirants, el film s'endinsa en el conegut *leitmotiv* rabiosament nord-americà de la capacitat de l'individu per a *re-inventar-se* radicalment a si mateix/a. Esborrar les empremtes del passat i assumir una identitat completament nova. La versió del *jo protèic* postmodern. O dit en clau més col·loquial i menys pedant: el mite de la frontera i del *begin the begin*, o allò de canviar d'aires i tornar a començar. Paul Weitz no deixa titella amb cap. La piconadora sarcàstica arramba contra el primer mandatari del país, amb un Dennis Quaid fent de Bush prodigiosament calcat tot i que no s'hi assembla físicament. Hugh Grant fa allò habitual, de Hugh Grant cínic. I el sempre sorprenent Willem Dafoe és el maquiavèlic cap de gabinet presidencial, una mena de Dick Cheney centrifugat.

LA FRASE: "Em vaig fer polític per demostrar al meu pare que qualsevol idiota pot arribar a president". Ho diu, com no, el president EUA en un moment de franquesa. La frase fa gràcia, però maleida la gràcia que fa si ens aturem a pensar en l'immens poder que aquest idiota té a les mans: els nostres caps.

LA RECOMANACIÓ: Oportú film en temps d'eleccions polítiques. Com va dir G. K. Chesterton, el riure ens fa lliures. Som-hi.

American Dreamz

Director: Paul Weitz.

Intèrprets: Hugh Grant, Dennis Quaid, Mandy Moore, Willem Dafoe, Chris Klein, Adam Busch. EUA, 2006.
108 minuts. Rambla.